

poznala jak spoustu skvělých lidí, tak spoustu nesnesitelných idiotů, a přiučila se redaktorskému řemeslu v lifestylovém online magazínu nejen pro Newyorčany zvaném OnLife.

Vedla sis dobře, Graysonová. Pamatuj na to.

O svém úspěchu se ujišťovala i ve chvíli, kdy byl zahájen nástup do letadla. Pravidelná linka z New Yorku do Sacramento přilákala týden před Vánoci okolo sto padesáti cestujících.

Při hledání její sedačky ji zaskočilo zvonění mobilu. Na displeji usměvavý obličej ženy v outdoorovém oblečení, jak rozpíná paže nad Palm Canyonem, skoro jako by se chystala ji na dálku obejmout. Text pod fotkou odhalil temný původ hovoru.

MÁMA

Sam doufala, že by jejich konverzace mohla zůstat ve formě textových zpráv. Váhala, jestli rychle nepřepnout do letového režimu, který by nemilosrdně aktivoval hlasovou schránku. Pak se ale zamyslela nad tou jednoprocentní šancí, že matka bude chtít něco opravdu důležitého, a hovor zvedla.

„Ahoj, tak už jsi v letadle?“ zeptala se Sandra s lehkými obavami v hlase.

Sam měla věřit devětadevadesáti procentům.

„Jo, za chvíli už poletíme,“ hlesla s nezájmem. „Děje se něco?“

„Nic, jen jsem se tak chtěla zeptat, jestli je všechno v pořádku.“

Oceňovala by její starost, kdyby ovšem matka neprováděla tyto bezvýznamné telefonické kontroly příliš často. Navíc se nikdy neptala na nic, co by nešlo vyřešit zprávou. Zbytečnost této konverzace nevědomky potvrzoval dokonce i netrpělivý indický turista, jemuž už několik vteřin blokovala průchod uličkou. Rychle zastrčila příruční zavazadlo do horní přihrádky a vnikla do své řady.

„Aha. No...“

„Už se na tebe s tátou a Drewem hrozně těšíme,“ přemluvila Sandra její pokus o ukončení hovoru. „Oba by tě měli vyzvednout na letišti. Nebuď překvapená, kdyby na cestě zpátky řídil Drew. Od chvíle, kdy má řidičák, to musí každému předvádět. Ani jeho starší sestra před tím neuteče.“

Sam dočista zapoměla, že její bratr už je čerstvým řidičem. Vážně toho museli dost dohnat. Během posledních dvanácti měsíců se dělo tolik věcí, že se domů nedostala ani jednou.

„Taky se na vás těším. Na vás a na ten domácí klid.“

„To bude změna, co?“ Sam nevěděla, co odpovědět. „Víš co? Povíš mi o tom, až přijedeš. A taky nějak zpětně oslavíme tvé jednadvacetiny. Teď si hlavně užij let a v pět vyhlížeš u východu tátu s Drewem.“

„Budou mít ceduli s mým jménem?“ zajímalo Sam. Byla to přece jen rodinná tradice.

„Budou,“ přislíbila Sandra. „Jako vždycky.“

Jakmile to matka dořekla, bez rozloučení telefonát ukončila.

Sam byla nakonec ráda, že měla šanci si s ní promluvit. A také se podvědomě chválila za nízkou úroveň cynismu svých odpovědí, protože nevyžádaný hovor ve špatnou chvíli o něj přímo prosil. Obzvlášť pokud se vyspala tak přišerně jako včera v noci a bojovala s tak silnou kocovinou jako dnes ráno. Navíc její obvykle dobře nabroušenou úsečnost protentokrát otupila i čistá radost z návratu.

Sedla si na měkké sedadlo u okna a pohlédla ven.

Ze včerejší noci měla stále trochu rozhoupaný žaludek. Z dlouhodobého nošení kontaktních čoček ji pálily oči. Až bude doma, na prvních pár dní je vymění za své nepřilíš používané brýle.

Na okamžik zavřela oči, aby jim odlehčila, a zaposlouchala se do ruchů. Vrzání sedaček, kroky cestujících, pofukování klimatizace nad hlavou, ploché hučení motoru a vánoční koledy tiše hrající z reproduktorů. Hra na přiřazování zvuků jednotlivým činnostem ji uklidňovala.

Připoutala se, opřela si hlavu o pěst levé ruky a beze slova čekala, než zpomalí shluk lidí proudících dovnitř a konečně se budou moct odlepit od zemského povrchu.

Nevnímala předletová instruktážní videa a vlastně ani tu osobu, která obsadila vedlejší volné místo.

Čekal ji zhruba šestihodinový let. Spaní v dopravních prostředcích nikdy nepatřilo k jejím schopnostem, a byla si jistá, že ani tento let nebude výjimkou. Náhradní program tedy obstará letmá inspekce palubních časopisů a sledování jednoho až dvou filmů na tabletu.

V duchu se ponořila se do svého filmového katalogu, aby vybrala nějakou cukrkandlovou vánoční komedii s nepravděpo-